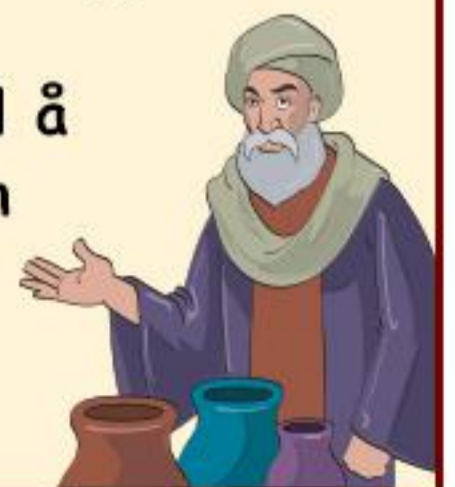

Vår mester Osman den rike

رضي الله عنه

Da vår elskede mester Mohammad ﷺ utvandret fra Mekka til Medina, utvandret også Hans Nådes ﷺ følgesvenner. Muslimene hadde lite penger og levde under svært trange kår. På den tiden fantes det kun en søtvanns- (ferskvanns-) brønn i nærheten av Medina, som het Romah-brønnen. Brønnens eier var en jødisk mann som var svært grådig og egoistisk. Han pleide å selge vannet i brønnen. Han var som regel streng og uhøflig mot alle kundene sine, men spesielt mislikte han dem som trodde på den nye religionen (islam) i Arabia. Derfor valgte han å selge vannet ekstra dyrt til dem. Det hendte også ofte at hvis en fattig muslim kom for å kjøpe litt vann fra denne mannen, nektet han å selge det til ham til tross for at han kunne stå der og trygle i all evighet og fortelle hvor mye barna hans trengte vannet. Det fikk ikke hans hjerte til å føle med de stakkars barna, derimot ble han glad i sitt indre av å høre det.

Alle i Medina var lei av denne grådige mannen. Profeten ﷺ ble veldig såret av å se den grådige brønneieren holde på slik med folket. Hans Hellighet ﷺ ønsket inderlig at alle i byen skulle få lov til å bruke brønnen, for vannet i den var Guds gave til menneskene, og ingen person burde holde det igjen.

En dag sa profeten ﷺ til alle i moskeen: «Den som kjøper denne brønnen fra den jødiske mannen og avser den for Guds sak, han vil Gud gi paradiset i bytte.» Da følgesvennene hørte dette, begynte alle å håpe i sitt indre å få æren til å kjøpe brønnen. Idet de andre satt og tenkte, reiste en følgesvenn seg og gikk til den grådige brønneieren.

Han begynte å forhandle med ham, men brønneieren ville ikke selge brønnen. Følgesvennen forsikret ham at han skulle få den prisen han ønsket, og det var som musikk i ørene til den grådige brønneieren. Han sa: «Jeg er villig til å selge halve brønnen for fire tusen sølvmynter og brønnen skal deles etter tur mellom oss. Den ene dagen skal muslimene bestemme over brønnen, og den andre dagen skal jødene bestemme over den.» Følgesvennen godtok den grådige brønneierens krav, og betalte ham summen. Den

jødiske mannen trodde han hadde gjort et kjempekupp, han hadde tjent penger og skulle fortsette å tjene på den dagen det var hans tur til å bestemme. Men han skulle fort få erfare at grådighet lønner seg ikke.

Den dagen muslimene bestemte over brønnen, fikk alle i byen lov til å bruke den. Alle hadde lov til å hente så mye vann de ville, og jødene fikk også lov til å hente så mye vann de ville. Folk kom den dagen muslimene bestemte over brønnen, og tok med seg vann.

Den dagen den grådige mannen bestemte, valgte ingen å komme. For han ville fortsette å selge vann på sin dag, men folk ville ikke betale for vannet, for nå var de ikke lenger tvunget til å betale. Etter en stund forstod den grådige mannen at han kunne ikke tjene mer på denne brønnen. Han ble nødt til å selge resten av brønnen. Følgesvennen som kjøpte brønnen, betalte totalt åtte tusen sølvmynter for hele brønnen og ofret den for Guds sak. Denne følgesvennen heter Osman ibn Affan, men mer kjent som «Osman den rike».

Osman var en stor handelsmann som tjente veldig godt i Mekka. Hans byttehandel hadde spredd seg langt utenfor hans bys grenser. Handelskaravanene hans bar alltid på handelsvarer til andre land, og tjente som regel svært godt. Osman hadde mye penger og eiendom, men pleide alltid å avse veldig mye for Guds sak. Når enn muslimene hadde det vanskelig, var Osman alltid der for å hjelpe sine fattige brødre og søstre i troen. Osman elsket sin Herre - Gud - og mester Mohammad ﷺ mer enn pengene og eiendommen sin, og det beviste han mange ganger i livet sitt.

Osman utvandret to ganger for Guds sak. Først utvandret han til Abessinia (Etiopia), det var den første utvandringen i islams historie. Den andre gangen utvandret han til Medina, da de fleste muslimene utvandret fra Mekka. Osman forlot alt han eide, og var glad for å komme seg til Medina.

Osman ble kalt al-Ghani, som betyr «den rike» og kan også bety «den sjenerøse». Denne tittelen fikk han for at han alltid var så sjenerøs og også rik, rikdommen hans hindret ham ikke i å være sjenerøs. Han lot aldri en tigger vende tomhendt hjem. Osman valgte å leve et nokså simpelt liv, han gikk aldri med overpyntede eller dyre klær. Blant andre satt han som om han var en av dem, man kunne ikke se at det satt en rik mann blant fattige. Selv under sin kalifperiode kunne han legge seg på sin kappe i moskeen. Han var også svært gjestfri, til sine gjester serverte han de mest delikate rettene, men selv valgte han å spise helt vanlig mat.

En gang var det tørkeperiode i Medina, og det var vanskelig å få tak i korn. Hvis man fikk tak i litt, kostet det så mye at de fattige måtte takke nei. Folk begynte å dø av sult. Osmans handelskaravane var på vei tilbake til byen i den tunge perioden. Ett tusen kameler var lastet med korn. Handelskaravanen var fortsatt et lite stykke fra byen, men da handelsmennene i byen fikk høre om Osmans handelskaravane, så de en gylden mulighet. De red ut for å forhandle med Osman. Osman spurte dem: «Hvor mye mer kommer dere til å gi enn det jeg har betalt i Levanten?» De svarte: «Du skal få tolv for ti!» «Men jeg tjener jo langt mer enn det», sa Osman. Handelsmennene var villige til å by det dobbelte for kornet. Osman sa: «Jeg får ti ganger mer, faktisk enda mer, derfor kan ikke jeg selge kornet til dere.» Handelsmennene sa at de ikke maktet å gi så mye for varene, men inni seg undret de: «Hvem er det som skal betale ham den prisen?»

Alle red videre og kom hjem igjen til Medina. Arbeiderne begynte å lesse av lasset, og Osman ga ordre om at kornet skulle legges i hauger på ett sted. Etter det fikk en herold beskjed om å rope ut i hele byen til alle fattige at de måtte bare komme og forsyne seg. Da folk hørte heroldens meddelelse, kom de ilende til kornet og tok med det de hadde behov for. Det ble ikke igjen noe som helst av kornet, og folket led ikke lenger nød. Nå forstod også handelsmennene hva Osman snakket om, og hvem som skulle gi den prisen for kornet. For Gud har lovet at den som gir for Hans sak, skal Han lønne med ti ganger mer eller enda mer på dommens dag.

